

ה"ת 15516/02 – מדינת ישראל מטרת ישראל, ימ"ר תל אביב נגד רועי חיון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 22-02-15516 ימ"ר תל אביב נ' חיון ואח'

לפני כבוד השופט שמא יברך:

מדינת ישראל מטרת ישראל, ימ"ר תל אביב
עו"ג ב"כ עו"ד עמית לוי, מחלקת סייר, פמת"א

נ ג ד

המשיבים:

רועי חיון
עו"ג ב"כ עו"ד רונן רוזנבלום
לי חיון
עו"ג ב"כ עו"ד יניב ואקי
אלעד לוי
בית-טק
3-4 ע"י ב"כ עו"ד עמית חדד ועו"ד נועה מילשטיין

הכלות

מנחתת לפני בקשה המדינה (להלן: המבוקשת, או המדינה) להארכת משך החזקת תפוסים (להלן: התפוסים) על פי סעיף 35 לפיקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה), יחד עם סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנתוון תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנתוון) (להלן: הבקשה).

העובדות בנסיבות אגוז

1. ביום 27.11.2022 הגישה המדינה בקשה להארכת החזקה בתפוסים, למשך חודשיים נוספים (התפוסים נמצאים בידי המשטרה מאז חודש אוגוסט 2021, והחזקה בהם הוארכה מעת לעת על ידי בית המשפט[1], כמפורט להלן). המשיבים לבקשה הם רועי חיון (להלן: מшиб 1), אשת חיון - לי חיון (משיבה 2), אלעד לוי (להלן: מшиб 3), וחברת בית טק טכנולוגיות מתקדמות בע"מ (להלן: מшибה 4, או חברת בית טק).

לאחר הגשת הבקשה, נשלח אל המשיבים 1, 3 ו-4 כתוב חדשות, המיחס להם עבירה לפי סעיף 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנתוון. על פי כתוב החשדות, החל מסוף שנת 2017 ועד שנת 2020 הופקדו בחשבונות הבנק של המשיבה 4 כ-111 מיליון שקלים (בשלושה חשבון בנק נפרדים, להלן: חשבונות הבנק). נטען כי המשיב 3 הציג לבנקים מידע כוזב שלפיו הוא הננהנה הבלעדי בחשבונות חברות בית טק, תוך שהסתיר את העובדה שהמשיב [2] "הוא בעל החברה, וננהנה בחשבונותיה מתוקףvr". כתוב החשדות תיאר כך: " החל מסוף שנת

עמוד 1

2017 ועד לשנת 2021 הציג המשיב 3, על דעת המשיב 1, מצג כוזב, כלפי שני תאגידיים בנקאים ו בשלושה חברות בנק שונים לפיו הוא הננהנה היחיד במשפטה 4 והכל במטרה להסota את זהותו של הנאשם 1 כנהנה בחשבונותיה של המשפטה 4, והכל במטרה שלא יהיה דיון בהתאם לנדרש בחוק".

3. להשלמת התמונה, להלן קיצור נmeric של השתלשות הפרשה: תחילת הפרשה (פחות בחלק המתברר בפנים), ביום 7.2.2022, אז הגישה המדינה בקשה להארכת החזקתה בתפוסים, בתום 180 יום של תפיסה (התפיסה הראשונית הייתה בחודש אוגוסט 2021). המשיבים לבקשתו היו אז המשיבים 3-1 מושא בבקשה הנוכחית (וכן משפטיים נוספים שאינם רלוונטיים עוד, ומנגד חברת בית טק, שנוהל נגדה הליך תפיסה נפרד, עתה היא צורפה ממשיבה לבקשת הנוכחית - ממשיבה 4).

4. בתחלת הדרך, לפני השנה ומצתה, בסיס התפיסה היה חסド לביצוע עבירות מרמה, הלבנת הון, רישום כוזב במסמכיו תאגיד וUBEIROT מס בשווי של عشرות מיליון יורו, שבוצעו לכואורה גם מוחוץ לישראל. עם זאת, במשך הזמן, ירדו מעל הפרק רוב העבירות שייחסו למשיבים 1, 3 ו-4, והעבירה היחידה שנותרה לחובתם, כאמור, בכתב החשדות, מעוגנת בסעיף 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון, אשר בוצעה, לכואורה, בישראל. חשוב לציין, כי מדובר בעבירה חמורה הרבה פחות, ולוי יחסית (אך לא רק), משלל העבירות שייחסו למשיבים במרוצת הזמן.

על פי טענת המדינה, העבירה בה חשודים המשיבים (פרט למשיבה 2), היא בשווי 111 מיליון [3].

5. פירוט התפוסים מושא בבקשה מנוי בהחלטות הקודמות בפרשה זו, ובಕרצה אספה, כי מדובר בנכסים נדל"ן בשווי عشرות רבות של מיליון שקלים, רכבים, כסף, תכשיטים, שעונים, מחשבים, טלפונים ניידים, ועוד, השיכים למשיבים.

6. ביום 31.7.2022 קיבלתי באופן חלקית את בקשת המדינה, והוריתי על המשך תפיסתה **בחלק מהתפוסים[4]**.

7. ערד שהוגש נגד החלטה זו, מכל הצדדים והכוונים (קרי, על ידי המשיבים והמדינה גם יחד), התקבל ביום 14.8.2022 על ידי בית המשפט המחויז בתל אביב (כבוד השופט יעקובובי). בית המשפט המחויז קבע כי ההחלטה חסרה התייחסות אל "פוטנציאל החילוט", ועל כן הורה על החזרת הדיון אל בית משפט השלום לצורר קביעתו, וקבלת החלטה בבקשת המדינה, בהתאם.

8. לאחר שמייעת טיעוני הצדדים ביחס לפוטנציאל החילוט (לרבבות ביחס לממד הראיתי שגיבש אותו, ובכלל), הוריתי - ביום 30.9.2022 - על צמצום נוסף של הייקף תפיסה (מעבר להחלטתי מיום 31.7.2022 [5]).

9. ושוב, הוגש ערד, על ידי הכל, כמייטב המסורת. ביום 10.11.2022 קיבל בית המשפט המחויז בתל אביב (כבוד השופט מלמד) את ערד המדינה נגד החלטה זו, ודחה את ערד המשיבים. בית המשפט המחויז קבע כי צו

התפיסה יעמוד על כנו, ביחס **לכל** הרכוש התפוס, עד יום 1.12.2022; עד מועד זה, אך נקבע, תגש המדינה כתוב חדש ומכتب ידוע, ולאחר מכן יטענו הצדדים, כאשר עיקר חומר הראות גלו לעיניהם.

10. ביום 27.11.2022 הגישה המדינה, כאמור, את בקשה הנוספת, מושא החלטה זו, להערכת משך החזקתה בתפוסים. המשיבה כתבה בבקשתה כי המשיבים (למעט המשיב 2) חשודים ביצוע עבירות הלבנתה הוו בסכומים של כ-200 מיליון שקלים[6], וביום 28.11.2022 עתידים להישלח אליהם מכתבי ידוע, בטרם שימוע לפני הגשת כתב אישום.

11. בתאריכים 25.12.2022 ו-28.12.2022 הגישו המשיבים, באמצעות באי כוחם, תגבורתם לבקשת המדינה. המשיבים 1-2 ביקשו לשחרר את רכושם התפוס על ידי המדינה, וטענו כי אין במצב די ראיות על מנת לעמוד ברף הראיתי הנדרש בעת ההז, כדי להמשיך ולהחזיק בו. המשיבים 2-1 עמדו על הראות שביססו, לשיטת התביעה, את החשד נגד המשיב 1, ופירטו מדוע אין די בהן כדי לבסס התפיסה. עוד טענו המשיבים, כי לעבירה המיוסדת למשיב 1 אין כל "היקף כספי", לנוכח טيبة. מילא נטען עוד, כי שווי העבירה ירד מ-200 מיליון ל-111 מיליון ל'ן, וכי בכך כדי לצמצם את היקף התפיסה.

12. אף המשיב 3, באמצעות באי כוחו (המייצגים בהליך זה גם את המשיב 4), ביקש בתגבורתו לשחרר את נכסיו בתפוסים על ידי המדינה. המשיב 3 עמד על החולשה הראיתית בתיק, וטען כי לא קיימת תשתיית עובדתית, ولو מינימלית, על מנת להצדיק את המשך תפיסת התפוסים. לחילופין נטען, כי שינוי הנسبות מצדיק צמצומה של התפיסה באופן משמעותי. בין היתר, טען המשיב 3, כי חלוף הזמן, הפחתת החשודות, מצטט שווי העבירה על ידי המבוקשת, והעובדה שאין חולק כי מדובר בכיספים כשרים, מובילים למסקנה כי המשך תפיסת המלאה אינה מידתית. עוד נטען כי למשיב 4 נגרם נזקכבד כתוצאה מההתפיסה, ובגינה היא אינה פעליה עוד, ושיקול זה מתווסף לטעמים המצדיקים הפסקת התפיסה, או למצער - צמצומה.

13. נגד ModelRenderer 4, חברת בית טק, נהול הליך תפיסה נפרד, אשר צורף להליך דנא. במהלך הזמן, שוחרר חלק מסוימת של בית טק על מנת שתוכל לעמוד בהתחייבותה כלפי העובדים, וכולם נותרו תפוסים אצל המדינה 900,000 ל'ן של החברה. המשיבה טענה, בהליך הנפרד, כי אין הצדקה להמשך תפיסת הכספיים שלה, בין היתר נוכח מסד ראוי דל נגדה, מצטומח החשד כלפיה, בשל העדרו של פוטנציאל חילוט, ונוכח הנזק הרב שנגרם לה בעיטה.

14. בדין שהתקיים ביום 29.12.2022 חזרו הצדדים על עיקר טענותיהם. בסוף הדיון גיבשו ביניהם הצדדים מตווה אפשרי לפשרה מוסכמת; דא עקא, שבחלוף מספר ימים הודיעה המדינה כי הצעה זו אינה מקובלת עליה, ועל כן מתחייבת החלטת בית המשפט.

15. הנה, איפוא, ההחלטה.

16. לאחר עיון בכתב החשדות נגד המשיבים, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, לרבות טענות ההגנה ביחס לראיות שנאסו נגד המשיבים 1, 3 ו-4, שוכנעת כי קיימת חולשה ראייתית, משמעותית, בהוכחת אשמתם, אם יוגש נגדם כתב אישום. חולשה ראייתית זו משליפה באופן ישיר על שאלת היקף פוטנציאל החילוט.

17. לא אכחיד: בהחלטות קודמות קבעתי כי קיימות ראיות שגילמו עבירה לפי סעיף 3 ב(1) לחוק איסור הלבנתה הון, אשר הצדיקו המשך תפיסה מסוימת[7]. ברם, במצב המשפט-ראיית היום, לאחר העברת ליבתו של חומר החקירה לעיון ההגנה, ולאחר שמיעת טיעוניה הראייתים, הצלחו הסגנורים המוכשרים להפוך את הקורהה הראייתית על פיה, ואם לא להופכה ממש - איזו לחוץ בה סדקים של ממש, לאורכה ולרוחבה, כך שספק אם תוכל עוד להכיל את הקונסטרוקציה המשפטית של המאשימה.

18. על פי טענת המדינה, בשנת 2017 הציג המשיב 3 לבנקים הצהרת נהנה כזבת, שלפיו הוא הנהנה היחיד בחשבונות המשיבה 4; עוד הפנה בא כוח המדינה אל תעודה שנייה שם חברה שהוגשה לבנק, ביחס למשיבה 4, אף היא משנה 2017, שם נמנע המשיב 3 לגלוות לבנק כי המשיב 1, (שהיה "בעל החברה", כך על פי כתב החשדות) נהנה אף הוא בחשבונות חברת בית טק.

19. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 30.9.2022, השאלה השניה בחלוקת היא טיב הקשר בין המשיב 1 למשיבה 4, האם (וכיצד) השפיע קשר זה על חובת הדיווח בנדון, והאם בוצעו מעשים או מחדלים על מנת למנוע או לחבל בבדיקה זה.

20. **ראשית**, החולשה הראייתית המרכזית נגד המשיבים 1, 3 ו-4, נועצה בשאלת קיומו של היסוד הנפשי אצלם. על פי סעיף 3 (ב) (1) לחוק הלבנתה הון, אין די בכך שנמסר מידע כזה לבנקים (מצגת הצהרת נהנה כזבת, לכארה, או מילוי חסר של תעודה שנייה שם), אלא, שעל המדינה להוכיח כי פעולה זו בוצעה, "במטרה שלא יהיה דיווח... או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון...".

21. נהנה, בתאריך 19.10.2017 נערך "הסכם שומה" בין רשות המיסים לבין המשיב 4, ממנו עלה כי המשיב 1 (יחד עם עוד 11 אחרים) הוא "בעל זכויות ברוחחים" בחברה זו (להלן: הסכם השומה). ההגנה טענה, כי הסכם השומה נערך רק לצורך טכני-טיסוי, ולא היה בו כדי להקים חובות דיווח ביחס לחברת 1 לחברת ביק טק. מילא, וכן העיקר, ההגנה הפנתה את בית המשפט לראיות (שנמצאו, לדבריה, בחומר החקירה), שלימדו כי הסכם השומה הועבר לבנק (אחד מהبنאים) בו התנהל חשבונה של המשיב 4 (בנק לאומי), במסגרת הליכים משפטיים שנייה נגדו המשיב 1. כך, הוצאה לעיון המרצת פטיחה משנת 2018, במסגרתה תבע המשיב 1 את בנק לאומי; **אחד מהນספחים שצורפו להמרצת הפטיחה היה הסכם השומה**.

22. קשה בעיני, בכלל הכלבוד, ליחס למשיב 1 מטרה, או אף עצמת-עינויים ביחס אליה, כאשר הסכם השומה, ממנו עלה לכארה כי הוא אחד מנהנים ברוחחי המשיבה 4, **הוא עבר על ידו באופן ישיר אל הבנק**, אותו בנק ממש

שאותו ניסה, כנטען, להכשיל בדיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, באמצעות הסתרתו כמו שננהה ברוחו המשיבה 4. בנוסף, הסכם השומה מלמד כי המשיב 1 בהכרח גם גילה לרשות המיסים על הקשר שלו עם המשיבה 4, במועדים הרלוונטיים לכתב החשדות, ופועל בשיקיפות מלאה כלפיו ביחס לכך. כיצד ניתן לקבוע, איפוא, כי אדם השואף לסכל דיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, יחשוף את אותו המידע ה"מוסתר" בפני רשות המיסים?

23. על תהיה זו משבה המדינה כך: המשיב 1 סמן על קר שרשויות המדינה אין "מדוברות" זו עם זו; אולם, המשיב 1 גילה על הקשר שלו עם המשיבה 4, אף עשה זאת "רק" במסגרת הסכם השומה שנערכ בינו לבין רשות המיסים, במועדים הרלוונטיים לכתב החשדות. ובלשונו של בא כוחה המלומד של המדינה, עוז"ד לION: "שאלת הסכם השומה היא לא ראייה ממשמעותית מבחינתנו, הגנה נגנה על רכיב זה כרכיב כדי להוכיח את תום לבו ואני משיב שגם זה חלק מהפרקтика. רשות המיסים היא לא גוף החיב בדיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, גם אם היה חשוף עצמו פיננסית לטאבו או לעיריית נס ציונה מבלי פגע, הרי שאם לא הגוף החיבים בדיווח לפי ס' 9-7 לחוק איסור הלבנת הון. הפרקטיקה, הרי ממי אני חשש שאני רוצה להסביר את הוני? מהרשות לאיסור הלבנת הון. אני רצאה לשלם מס לרשות המיסים כי הוא מלבדו את הוני, הרי אם מיר חיו שאני חשוב שעובדתית אין חולק שהוא הבעלים של בית טק...".

24. תשובה של המדינה רחוקה מלהשכנע. אפילו אין כי המשיב 1 "ידע" או "בנה על קר" רשות המיסים והרשות לאיסור הלבנת הון אין "מדוברות" (ומילא לא ברור אם יש ראייה לכך, וPsiטיא שאין מדובר בידעה שיפוטית), הרי שעצם חשיפת המידע כלפי רשות המיסים חותרת תחת האפשרות לקבוע - בודאי ברמה הנדרשת בפליליים - כי הצהרת הננהה הכווצבת או תעודה שנייה בשם החסורה (אם היו) בוצעו במטרה להסתיר את טיב הקשר של המשיב 1 עם המשיבה 4. הרבה יותר סביר בעיני, כי אדם השואף להסתיר עובדה מעיני הרשות לאיסור הלבנת הון - לא חשפנה בפני רשות המיסים. אבל גם אם נניח אחרת, רק לצורך העניין, הרי שלטעמי, קשה מאד לקבל כי פלוני **גילה למدينة** (רשות מיסים) **והסתיר מהמדינה** (הרשות לאיסור הלבנת הון) **בעת ובוונה אחת**. למיטב הידע, הרי מדובר, באותה המדינה ממש.

25. ולא זו אף זאת: גם אם נניח, רק לרגע, שרשות המיסים והרשות לאיסור הלבנת הון "אין מדוברת", והן "כבר לא", ובכלל, הכל יודעים שצחובות הן זו זו ואפיו חתול שחור עבר בינהן - הרי שלא ניתן לומר קר על הבנק, **שגם לו גילה המשיב 1, פוזטיבית, ובאקט יזום של טובענה (המראצת פתיחה) - כי הוא נהנה מרוחוי המשיבה 4.** נשאל, איפוא, לסייעם: כמה מסתיריהם? מגלים גם לרשות המיסים, וגם לבנק (ממנו מבקשים להסתיר את חלקו של המשיב 1 בבית טק, כן?) על קר שהמשיב 1 נהנה מרוחוי המשיבה 4? לא נראה לי, לא נראה לי בכלל.

26. ובשלוי נקודה זו נוסיף: המשיב 1 לא גילה אודות קשווי האמורים לרשות מקומית זו או אחרת ("נס ציונה", כלשון התובע), או לגורם ממשתי שולי ("טאבו", כנ"ל); אלא, ללא אחרית ולא פחות מרשות המיסים (!). היא-היא, ולא אחרת - לה גילה המשיב 1 כי הוא נהנה ברוחה של המשיבה 4, בין אם לצורך טכני ובין אם לאו. אמרו מעתה, אחת משתים: או שחווצה להשקייף על גילוי זהה מכරסם מאד-מאד בתיזת ההסתירה של המדינה, או שהמשיב 1 חיו על הקצה ממש, כאשר מכל הגוף יכולים במדינה, דזוקא לרשות המיסים הוא חשוף את קשווי ה"סמיים" עם המשיבה 4.

27. לsicום, בהינתן העובדה שהמשיב 1 פועל בשקיפות מול רשות המיסים (בין היתר) בהקשר המתואר לעיל, קשה לטעון, או למצער - לקלל, כי הוא "בנה על כך" שהרשות לאיסור הלבנת הון תהא מודרת וממודרת ממידע זה. גם אם אכן לרשות המיסים אין חובת דיווח כלפי הרשות לאיסור הלבנת הון, הרי שלעת בוחינת שאלת קיומו של היסוד הנפשי - **קשה להתרשם, ולאחר מכן, כי אדם השואף לסכל דיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, יחשוף את המידע ה"מוסתר" בפני רשות המיסים.**

28. **שנית**, ולא פחות חשוב: חולשה נוספת מתחמכת בחסר ראייתי ביחס לקשר שבין המשיב 3 למשיב 1, אשר למסירת הוצאות הקזbowות לבנקים, לכארה, ומכאן ניתן ללמוד גם על קושי ראייתי אשר ליסוד הנפשי אצל המשיב 3 (והמשיבה 4), וביחס לחלקו של המשיב 1 בעבירה, בכלל.

29. ודוק: הרי המדינה עצמה מודה כי אין כל ראייה ישירה הקורת בין המשיבים 1 ו-3 אשר להוצאות הקזbowות שניתנו לבנקים על ידי האחرون, אם ניתנו. בא כוח המבוקשת טען כי מדובר בראיות נסיבותיות, כך: "לשאלת ביהם"ש בעניין קשר שיבין חיון מר לו אני משיב שמר חיון כפי שהעיד הוא הבעלים של ביטק והחשבון הוא לא שלו פרט, החשבונות לא פרטיהם שלו, הם החשבונות של חברת ביטק. מר לו מעיד על עצמו שהוא המנהל של החברה. אני יכול לפרט את הנسبות של הפאל. אין לי ראייה שימושו אומרים ישבנו ברחוב... יש לנו את המסמכים שהוא הגיע שמציגים שהוא שולט בביטק בעצמו, יש את אמירותו של חיון, יש לנו את אמירות עובדיו, וכך מה שהולך כמו ברוז ומדבר כמו ברוז ונראה כמו ברוז נראית שזה ברוז. להגיד שהוא לא יודע מה קורה בחשבון החברה שזורמים שם יותר מ 200 מיליון זה לא עולה בקנה אחד...".

30. מכאן, אם לא ניתן להוכיח, ועל פni הדברים בשלב זה, אף לא לכארה, כי למשיב 1 היתה מטרה לסכל או למנוע דיווח על פי חוק איסור הלבנת הון, הרי שהיעדרה של ראייה (ישירה לפחות) ביחס לקשר שבינו בין המשיב 3 בעניין זה, מצביעה על היעדר מטרה משותפת של הסתרת המשיב 1 על ידי המשיב 3, בפני הבנקים.

31. נגזרת נוספת של החסר ראייתי ביחס לקשר שבין המשיבים 1 ו-3 אשר להוצאות הקזbowות, היא הקשי ליחס לנאים 1 יסוד עובדתי, או בכלל לקשר אותו לביצוע העבירה, על פי דיני השותפות.

32. המדינה הפנמה את בית המשפט לראיות נוספות (פרט להסכם השומה), שהיא בהן, לטענתה, כדי לקשר בין המשיב 1 לבין המשיבה 4, במועדים הרלוונטיים לכתב החשדות (עדויות עובדים במשיבה 4, עדותם של המשיב 1 כעד במשפטה, במסגרת תיק אחר, ועוד). מעבר לעובדה שספק הרבה דין בראיות אלה כדי להוכיח את הקשר הנטען, הרי שאין בהן כדי להתגבר על החסר ראייתי המשמעוני ביחס להתקיימות היסוד הנפשי אצל המשיבים החשודים, וביחס לחלקו הפיזי של המשיב 1 בעבירה שיוחסה לו.

33. בהתאם לחולשת הראיות שהוצאה לעיל, הרי שעל נקודת האיזון ביחס לתפיסת התופסים להשתנות, כפי שנקבע בפסקה (בש"פ 1093/2020 **דבש נ' מדינת ישראל** (14.2.2020) בפסקה 6, וההפניות שם, להלן): **דבש**).

34. אשר לשוי העבירה - המדינה טענה, לאורך כל הפרשה, באופן עקבי וUIKit, ועד להגשת כתב החשדות ממש, כי היקף העבירה הוא כ-200 מיליון ₪. והנה, בכתב החשדות, פחת הסכום ל- 111 מיליון ₪. זה המקומן לציין את מה שאמור היה להיות ברור מalias: אין מדובר בשינוי של מה בכר. 90 מיליון שקלים נמוגים, כך סתם? לו אני בנעלי המדינה, אותה מדינה שטענה בלהט, לאורך חודשים ארוכים, כי ידם של המשיבים הייתה בפועל של כ- 200 מיליון ₪, ועתה "נחתך" הסכם כמעט מחצית, הרי שלאחר שהייתי מתגבר על מבוכתי, הייתי יוצא מגדרי להסביר לבית המשפט איך וכך יצדד הוسر חсад מעל 90 מיליון ₪? האם דוח על נתח זה מהescoמים? האם מדובר בטעות חשבונאיות? רק למדינה הפתורנים. בין כר ובין כר, התנהלות זו של המדינה ממחישה את הכוח האדיר שבידה עת היא תופסת תפוזים ומזומנים, ואת חובתה לעשות כן בנסיבות מופלאת - בוודאי עובר להגשת כתב אישום והרשעה (שהרי מדובר בתפוזים של בעלי חזקת חופות) - קל וחומר שעיה שהיא אדוניה הבלעדיים של החומר הריאי, והיא שמהליטה ומגלה טفح ממנו לבית המשפט. יודגש, כי אני סבור שהמדינה נהגה בזדון חיללה, או בחוסר תום לב, או שהסתירה טפחים; אבל, בכל זאת: לטעון, לעלה משנה, אודות עבירה פלילית שבוצעה בכ- 200 מיליון ₪ - "ירדת" לסכום של כמעט חצי מכך - לא עולה בקנה אחד עם התנהלות ראייה המוצופה מן המדינה. גם לעניין זה חייבת להיות משמעות והשלכה על הבקשה דנא, ועל כן אביאנה בחשבון, בהחלט. אך יובהר מיד: עניין זה הוא בשולי ההחלטה, ורק **בנוסף** לכל האמור לעיל, ובו יטעה הקורא לחשוב כי "השורה התחתונה" נגזרת רק או אפילו בעיקר מביקורת זו.

35. נחזור למסלולנו: פוטנציאל ה啻וט נגזר משוי העבירה, אמנם, אך גם מדיניות הראות (עניין **דבש**, בפסקה 6). נוספת לכך, כפי שכבר קבעתי בהחלטתי הקודמת, יש ליתן משקל של ממש לעובדה שמדובר בסכפים כשרים (شمוקרים אינם בעבירה), אשר לגבייהם נקבע בפסקה כי ככל בתם המשפט אינם נהגים להורות על חילוטם, או בוודאי שלא על מלא חילוטם - וזאת להבדיל מכיספי עבירות המקור, או רוחחים שצמכו כתוצאה מביצוע עבירה (ע"פ 6352/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים (8.4.2018)).

36. לא התעלמתי מע"פ 5316/22 מדינת ישראל נ' פרנקו (10.11.2022), שם קבע בית המשפט העליון כי קביעת פוטנציאל ה啻וט הזמן נשענת גם על העונישה הנוגעת בעבירה, ועל המדינה להציג לבית המשפט עדמה המבוססת על פסקה הנוגעת באשר להיקף ה啻וט האפשרי בסופה של ההליך.

המדינה הפנתה את בית המשפט, לאורך כל טיפוליה בפסקה זו, אל ע"פ 1872/1872 דז'ילדי נ' מדינת ישראל (18.5.2017), שם דחה בית המשפט העליון ערעור נגד גזר דיןו של בית המשפט המקורי, לאחר הרשעה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, בגיןו הורה על חילוט רכוש בגובה **מלוא** שווי העבירות. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 31.7.2022 עניינו של **דז'ילדי** אינם רלוונטי למכרה דנא, ושם היה מדובר בנסיבות שונות לחילוטין, וחוויות מהמכרה דנא (ראו פסקה 27 להחלטתי). בלבד מפסקה זו, לא הונח בפניי תקדים אחר, בכך לנטות ולשכנע כי מן הראו לתרפס סכום צו או אחר.

37. אזכיר עוד, כי קבעתי כבר שגם אם לשונו היבשה של חוק איסור הלבנת הון מאפשר חילוט מלא של שווי העבירה בסוף ההליך אם ירושעו החשודים, הרי ש- "יקשה לאמוד" - גם התובע האופטימי ביותר, חילוט של

עשרות רבות של מיליון שקלים בתיק כgon דא"; מסקנתו התבוסה אז על טיב העבירה (סעיף 3ב(ב) (1) לחוק אישור הלבנת הון, להבדיל מסעיף 3 (א) לחוק או עבירות אחרות, חמורות יותר, שייחסו למשבבים 1 ו-3 בתחילת), חסר התচום בביצועה (אם בכלל בוצעה, כאמור), והעובדה שמדובר בסכפים כשרים, על כל המשמעות הנלוות לכך.

38. היום, אל החסר ה"עוני", ואל הנسبות שפורטו לעיל, מצטרפת גם חולשה ראייתית ממש, וגם צמצום "שוו העבירה", הנטען.

39. בנוסף לכך, ראייתו נגדי עני את חלוף הזמן הרב שהחלף מאז מועד התפיסה הראשוני - אוגוסט 2021, ואת העובדה שמדובר בחשודים חפים מפשע, אשר לא יכול להיות חלק שנגרם להם נזק כתוצאה מההתפיסה הממושכת.

בעיקר הבאתី בחשבון, בעניין זה, את טענותיה של המשיבה 4, שלפייהם היא חדלה מכל פעילות, ונמצאת בהליך סגירה, כתוצאה מההתפיסה הממושכת בעניינה, ובנסיבות המתוארכות לעיל מדובר בפגיעה לא פשוטה.

40. סוף דבר, איפוא, שנראה כי אכן בית המשפט המחויז הנכבד, עת קבע בהחלטה מושא הערר האחרון, כי התמונה תtabהר לאחר שההגנה תקבל את לבת החומר. הנה כי כן, לאחר התבהרומה של התמונה, ולאחר כל האמור לעיל, אני קובע כי פוטנציאל החילוט, אם יהא בכלל חילוט, יהיה סמלי הרבה יותר מזה שאליו נושאת המדינה את עניינה, גם לאחר תיקון הסכם, ובהתאם **אני קובע כי על המדינה להסביר את התפסים בידי המשיבים, כולם, זולת כה:**

- א. המשיב 1 - 2 מיליון ₪ יותרו בידי המדינה.
- ב. המשיב 3- 500,000 ₪ יותרו בידי המדינה.
- ג. המשיבה 4 - 150,000 ₪ יותרו בידי המדינה.

ד. בנוסף, יותרו בידי המדינה תפיסים המוחזקים אצלם לצורך ראיית גרידא - מחשבים, מסמכים, וכיוצא באלה, ותו לא.

ניתנה היום, ט"ו בטבת תשפ"ג, 08 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.

זכות ערע כחוק.

[1] פרט למשיבה 4, לה הושבו חלק מהתפסות.

[2] במבוא לכטב החשדות נכתב בטעות, יש להניחס, "הנאשם 2" (המשיב 3).

[3] במקור, ועד לאחרונה ממש, דיברה המדינה על לא פחות מכ - 200 מיליון ₪.

[4] נכס נדל"ן בשווי 55 מיליון שקלים השיר למשיב 1, תפיסת כלי הרכב ברישום בלבד, החזקת זכויותו של המשיב 3 בנכס נדל"ן השיר לו, ותפיסת האופנה שלו ברישום בלבד – הכל על פי הקבוע בהחלטי בעמ' 15-17.

[5] קבועתי כי ניתן להסתפק בתפיסה בת' המגורים של המשיבים 1 ו-3 (ראו עמ' 11-12 להחלטתי זו).

[6] סכום שירד בהמשך, כאמור, ל-111 מיליון שקלים.

[7] תפיסה חלקית, לטעמי – מסקנה אשר התחיפה בבית המשפט המחויז, שקבע תפיסה מלאה.